

Ο Μητροπολίτης Μάνης για την Υπαπαντή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Για Υπαπαντή του Κυρίου αναφέρεται στο λόγο του Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ Δεσποτική καὶ συγχρόνως Θεομητορική ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὴν ὁποία τιμᾶται ἡ «προσφορά» τοῦ Ἰησοῦ στὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων, σαράντα ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὴ Γέννησή Του.

Οἱ εὐαγγελικὲς διηγήσεις, ἐπικεντρώνουν τὴ σημασία τῆς ἐορτῆς στὴ «συνάντηση» τοῦ νεογέννητου Κυρίου μὲ τὸν ἱερέα Συμεὼν («ὑπάντηση» τοῦ Κυρίου μὲ τὸν Συμεὼν, ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξη «Ὑπαπαντή»). Χαρακτηριστικὰ τονίζεται στὸ τρίτο Στιχηρὸ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ἐορτῆς:

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καὶ δεξόμεθα αὐτόν οὔ τὸ σωτήριον, ὃ Συμεὼν ἑώρακεν. Οὗτός ἐστιν ὃν ὁ Δαυὶδ καταγγέλει· οὗτός ἐστιν,

ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς καὶ νόμῳ φθεγγόμενος. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

«Ἀρχικῶς, ἡ ἑορτὴ ἐθεωρεῖτο ὡς Θεομητορική, δηλαδή ὡς τιμητικὴ τῆς Θεοτόκου. Ἡ προσκυνήτρια τῶν Ἁγίων Τόπων, ἡ Αἰθερία, ἀναφέρει ὅτι τὸν 4ο αἰῶνα ἡ Ὑπαπαντὴ ἑορταζόταν μὲ τελετουργικὴ λαμπρότητα. Τὰ Ἱεροσόλυμα, ἄλλωστε, ὑπῆρξαν ὁ τόπος στὸν ὁποῖο γεννήθηκε ἡ ἑορτὴ. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ (6ος αἰώνας) ἡ ἑορτὴ μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη (ὅπως μαρτυρεῖ τὸ «Χρονικό» τοῦ μοναχοῦ Γεωργίου) καὶ, ἔκτοτε, διαδόθηκε σὲ ὁλόκληρο τὸ χριστιανικὸ κόσμο. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐπέβαλε καὶ τὴ μεταφορὰ τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπὸ τῆς 14 Φεβρουαρίου (σαράντα ἡμέρες μετὰ τῆς 6 Ἰανουαρίου· διότι ἀρχικὰ τὰ Χριστούγεννα ἑορτάζονταν στὶς 6 Ἰανουαρίου, μαζὶ μὲ τὰ Θεοφάνεια) στὶς 2 Φεβρουαρίου. Τὴν ἐποχὴ αὕτὴ ὁ μέγας ὑμνογράφος Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς συνέθεσε τὸ περίφημο Κοντάκιο τῆς ἑορτῆς, Ὁ μήτραν παρθενικὴν...» μᾶς ἀναφέρει τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ στοιχεῖα ὁ λειτουργιολόγος καθηγητὴς Γ. Φίλιας.

Ἡ ἑορτολογικὴ προσέγγιση τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, ἐντάσσει τοὺς ἀναγνῶστες τῶν ἔργων τους στὸ βαθύτερο ἐκκλησιολογικὸ νόημα τῆς ἑορτῆς: ὅτι ὅπως ὁ Συμεὼν ὑποδέχθηκε τὸ Χριστό, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑποδέχεται τὸν κάθε ἄνθρωπο ποὺ θὰ θελήσει νὰ τὴν προσεγγίσει. Ἡ «ὑπάντηση» τοῦ Συμεὼν μὲ τὸν Χριστὸ συμβολίζει (καὶ μᾶς προετοιμάζει) γιὰ τὴν «ὑπάντηση» τοῦ κάθε ἀνθρώπου μὲ τὸν Κύριο μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἰδιαίτερα προμηνύει τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὴ θεία Εὐχαριστία. Στὴν περίπτωσι τῆς Ὑπαπαντῆς, ὁ Χριστὸς εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ μεταβαίνει πρὸς τὸν Συμεὼν, ἐνῶ κατὰ τὴ θεία Εὐχαριστία εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ ἀναμένει οἰκειοθελῶς καὶ αὐτοβούλως τὴν ἔλευση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν «ὑπάντηση» μὲ τὸ δημιουργημά Του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ βαθύτερο νόημα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς: ὅτι ὁ Κύριος μᾶς προσκαλεῖ πρὸς συνάντησίν Του. Συνάντηση μὲ τὸν Χριστὸ στὴν Ἐκκλησία Του, στὴν Θεία Λειτουργία, στὴ Θεία Εὐχαριστία, στὴ Μετάληψη τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ Αἵματός Του. Ὅταν μᾶς προσφέρεται εἰς μετάληψιν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐρχόμεθα σὲ πραγματικὴ συνάντηση καὶ ἀληθινὴ κοινωνία μαζί Του, γινόμεθα νὰ ὦμε ἐμπυχοὶ τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ καὶ ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε, βαθειὰ συναίσθηση, εὐλάβεια, δέος καὶ μεγάλη πίστη ὅτι λαμβάνουμε μὲ τὴν Θεία Μετάληψη τὸν Χριστὸ μέσα μας. Συνάντηση, Κοινωνία, Κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ μέσα μας.

Ἄλλωστε μή λησμονοῦμε ὅτι ἑορτή σημαίνει τέλεση τῆς Θείας Μυσταγωγίας καί συμμετοχή τῶν πιστῶν στή Θεία Μετάληψη. Τότε ἑορτάζουμε τό γεγονός θεοπρεπῶς.

Μέ πολλή συγκίνηση ὁ δίκαιος Συμεών κράτησε στίς ἀγκάλες του τό Θεῖο Βρέφος καί ἡ καρδιά του ἦταν πλημμυρισμένη ἀπό ἀγαλλίαση. Ἀλήθεια, πόση πνευματική εὐφροσύνη δέν θά πρέπει καί μεῖς νά αἰσθανώμεθα ὅταν ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός κατοικεῖ μέσα μας;

Ἐτσι καί ἡ ἑορτή αὐτή τῆς Ὑπαπαντής τοῦ Κυρίου, μάς διδάσκει ὅτι ἡ σύναξη τῶν πιστῶν, ὅλη ἡ Ἐκκλησία ζεῖ καί ἐκφράζεται «ἐν τῇ Θεῇ Εὐχαριστίᾳ καί διά τῆς Εὐχαριστίας», στό μέγα αὐτό Μυστήριον τῆς Συνάντησης καί Ἐνότητος μέ τόν Κύριο καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστό.